

Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 2006/48/ES a 2006/49/ES, pokud jde o kapitálové požadavky na obchodní portfolio a resekuritizace a o dohled nad politikami odměňování

KOM(2009) 362 v konečném znění – 2009/0099 (COD)

(2010/C 339/06)

Hlavní zpravodaj: **pan MORGAN**

Dne 10. září 2009 se Rada, v souladu s čl. 47 odst. 2 Smlouvy o založení Evropského společenství, rozhodla konzultovat Evropský hospodářský a sociální výbor ve věci

návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 2006/48/ES a 2006/49/ES, pokud jde o kapitálové požadavky na obchodní portfolio a resekuritizace a o dohled nad politikami odměňování

KOM(2009) 362 v konečném znění – 2009/0099 (COD).

Dne 29. září 2009 pověřilo předsednictvo Výboru specializovanou sekci Jednotný trh, výroba a spotřeba přípravou podkladů Výboru na toto téma.

Vzhledem k naléhavé povaze práce jmenoval Evropský hospodářský a sociální výbor v souladu s článkem 57 Jednacího řádu pana MORGANA hlavním zpravodajem na 459. plenárním zasedání, které se konalo ve dnech 20. a 21. ledna 2010 (jednání dne 20. ledna 2010), a přijal následující stanovisko 162 hlasy pro, 4 hlasy byly proti a 18 členů se zdrželo hlasování.

1. Závěry a doporučení

1.1 Původ tohoto návrhu směrnice (dále pouze jako směrnice) souvisí se závěry a doporučeními zprávy Larosièrovy skupiny. EHSV již k této zprávě vydal stanovisko a plně ji podpořil ⁽¹⁾. Tato směrnice byla vypracována v souvislosti s mezinárodním rámcem Basilej II o kapitálové přiměřenosti bank. Po zasedání G 20 v Pittsburgu byl tento text pozměněn Radou ECOFIN. EHSV podporuje účel směrnice, kterou se mění směrnice 2006/48/ES o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu a směrnice 2006/49/ES o kapitálové přiměřenosti investičních podniků a úvěrových institucí.

1.2 Toto stanovisko vysvětluje hlavní podíl, který měly banky na finanční krizi a jak selhala regulace a dohled. Dle názoru EHSV se směrnice bude zabývat řadou regulačních nedostatků a pomůže napravit hlavní chyby při provozu a řízení bank. Tyto regulace samy o sobě nenapraví sebestředné chování bankéřů, které bylo hlavním faktorem krize. Stále je zapotřebí uzнат zájmy zúčastněných stran v bankovníctví a sociální odpovědnost velkých bankovních institucí musí být ve středu a nikoli na okraji zájmu.

1.3 Hlavními faktory na pozadí této krize byly:

- v mnoha případech nepřiměřené odměňování a plány pobídek pro pracovníky úvěrových institucí, kteří nabízejí produkty zákazníkům;
- vydávání úvěrových cenných papírů bankami bez potřebné povinné péče;
- koupě těchto cenných papírů bankami bez použití potřebné povinné péče;
- nedostatečné kapitálové fondy, zejména v obchodních portfoliích bank;
- vytvoření mimobilančních nástrojů, které neměly odpovídat kapitálové zdroje;
- nevhodné pobídky a nepřiměřené systémy odměňování, které vedly ke krátkodobým spekulativním opatřením a k podstupování nadměrného rizika;
- poskytování úvěru úvěrovými institucemi zákazníkům, kteří neměli platební způsobilost;
- procyklická povaha regulace;
- systémové nedostatky řízení rizik, pokud jde o kvalitu držených cenných papírů, přiměřenost kapitálových fondů a dopad proměnlivých systémů odměňování na nahromaděné rizik na institucionální úrovni;

⁽¹⁾ Úř. věst. C 318, 23.12.2009, s. 57.

— nedostatek transparentnosti v bankovních záležitostech, což bránilo věřitelům, dlužníkům, protistranám, investo-
rům, analytikům a dokonce nezávislým ředitelům chovat se
na finančních trzích tak, jak by se očekávalo;

— nedostatečný obezřetnostní dohled na makroúrovni a ne-
dostatečná mezinárodní koordinace.

1.4 EHSV je potěšen, že Komise pracuje v souladu s Radou pro finanční stabilitu (FSB) a Basilejským výborem, aby zpřesnila své konkrétní návrhy týkající se odměňování a kapitálových požadavků. Bankovníctví je odvětvím důležitého hospodářského významu pro EU, ale zároveň se jedná o potenciálně mobilní odvětví. Aby se zabránilo poškození finančního odvětví EU regulatorní arbitráží, je zcela klíčové nalézt globální řešení a EU zde může mít vedoucí úlohu při jejich navrhování. Tak by tomu mělo být. EU si nemůže dovolit zavádět regulaci, která je výrazně v rozporu s jin-
de používanými postupy.

1.5 EHSV podporuje hlavní principy navrhované při formulaci a provádění politik odměňování. Pokud by některé tyto zásady byly zavedeny před krizí, předešlo by se mnoha skandálním a nepřijatelným vyplácením náhrad.

1.6 Ve většině průmyslových odvětví je absolutní množství vyplácení odměn vedoucím pracovníkům definováno jako maximální procento platu. EHSV se domnívá, že bankovníctví by mělo užívat podobné koncepty pro své proměnlivé systémy odměňování, jelikož bankéře neopravňuje nic k tomu, aby se těšili neomezenému systému odměňování. EHSV v této souvislosti vítá požadavek, aby významné úvěrové instituce a investiční podniky založily výbory pro odměňování.

1.7 EHSV uznává, že tato směrnice se zabývá spíše strukturou odměňování nežli jejím množstvím. EHSV však musí vyjádřit své obavy, pokud jde o množství. EHSV očekává, že účinek nových kapitálových požadavků a také obezřetná analýza politik a plánů odměňování společně zabrání přílišnému proměnlivému odměňování z minulosti. EHSV uznává, že EU nemá sama o sobě pravomoci v oblasti plateb.

1.8 EHSV s potěšením konstatuje, že ustanoveními o odměňování nejsou dotčena ustanovení čl. 137 odst. 5 Smlouvy, obecné zásady vnitrostátního smluvního a pracovního práva a popřípadě také práva sociálních partnerů při kolektivním vyjednávání.

1.9 EHSV plně podporuje zvýšené kapitálové požadavky popsane v této směrnici. Ty zahrnují zejména:

— Ustanovení k posílení kapitálových požadavků pro aktiva, která banky drží v obchodním portfoliu pro krátkodobý opětovný prodej.

— Zvýšení kapitálových požadavků na složité sekuritizace v bankovníctví a v obchodním portfoliu.

1.10 Výbor upozorňuje, že návrh již nezahrnuje proces posílení dohledu v případě resekuritizací, které jsou obzvláště složité. EHSV by však očekával, že orgány dohledu budou v tomto směru pečlivé, a upozorňuje, že orgány dohledu by si měly ponechat plnou škálu nápravných opatření.

1.11 Perspektiva EHSV je ovlivněna skutečnostmi, které vyšly najevo ⁽²⁾ na základě šetření americké Komise pro burzu a cenné papíry při zhroutení hodnoty hypotečních cenných papírů nabízených zákazníkům, zajištěných dluhových obligací a jiných podobných aktiv. Ratingové agentury byly prostředníkem k nezodpovědnému vytváření těchto nezdravých aktiv, které stály rozvojový svět stovky miliard dolarů. Investiční banky jsou odpovědné za pomoc a účastenství ratingovým agenturám, zatímco většina bank nepochopila riziko spojené s držetím těchto cenných papírů. Jak Larosièrova skupina konstatovala, „je nezbytné, aby byly tyto změny v regulaci (pokud jde o ratingové agentury) provázeny zpřísněním náležitě péče, posouzením ze strany investorů a lepším dohledem“. EHSV schválil toto doporučení ve svém stanovisku k ratingovým agenturám a nyní podporuje navrhovanou směrnici, protože bude po bankách a kontrolorech požadováno, aby jednali odpovídajícím způsobem.

1.12 Odstavec 4 přílohy I směrnice nastiňuje novou a rozsáhlou řadu požadavků na zveřejnění. EHSV je podporuje. Pokud by tyto zásady byly zavedeny před krizí, mohlo se předejít mnohým následným nepřijemnostem. V příloze II je rovněž vítán důraz na likviditu trhu a riziko událostí. Aniž by existovala technická analýza ustanovení, obdržel EHSV ujištění ze strany Komise, že krize likvidity, která je jádrem bankovní krize, bude těmito opatřeními odvrácena.

1.13 EHSV chápe, že problematika likvidity na úrovni podniku má být řešena v příští směrnici o kapitálových požadavcích (CRD 4). V souvislosti s krizí je tento požadavek zcela zásadní.

1.14 EHSV poznamenává, že zatímco v návrhu směrnice není řešena otázka mimobilančních položek pro speciální účel, byla tato problematika ve skutečnosti pokryta směrnicí Komise 2009/83/ES z července 2009. Článek 95 CRD již zavádí, že banka musí vypočítat kapitálové požadavky pro aktiva, která vlastní, dokud nedosáhne „významného převodu rizika“. Červencová směrnice zpřísňuje interpretaci tohoto ustanovení dvěma důležitými způsoby. Pokud by toto objasnění bylo funkční před krizí, podíl položek pro speciální účel na krizi by byl výrazně nižší.

⁽²⁾ Úř. věst. C 277, 17.11.2009, s. 117.

1.15 EHSV je znepokojen, že podvodný prodej úvěru zákazníkům hrál důležitou roli při vzniku krize. Zdá se, že sdělení k tématu strukturované retailové investiční produkty⁽³⁾ se zabývá tímto problémem v tom smyslu, že usiluje o regulaci prodejních podmínek, především o kontrolu střetu zájmů, ke kterým v tomto procesu došlo. To vychází z podmínek stanovených směrnicí o trzích finančních nástrojů (2004/39/ES).

1.16 Zveřejňování je klíčem k obnově finančních trhů. EHSV je potěšen, že navrhovaná míra zveřejnění a přístupu pro zúčastněné strany je dostačující, aby získaly informace, které potřebují pro svou práci s institucí. Zveřejňování požadované v návrhu směrnice je třeba chápat v kontextu článku 147 směrnice o kapitálových požadavcích (2006/48/ES), který nařizuje úvěrovým institucím, aby zveřejňovaly požadované informace.

1.17 V listopadu 2009 vyjádřili vrchní představitelé bank HSBC a Standard Chartered Bank své obavy, že kapitálové požadavky navrhované regulačními orgány jsou přehnané a škodlivé a zbrzdí hospodářskou obnovu a rozvoj. Takovýto postoj by se dal očekávat od bankéřů, ale zde se nejedná o běžné bankéře. Nedochází ani k vládní podpoře. Vedoucí pracovníci v Standard Chartered v současnosti pomáhají vypracovávat plán na podporu bank ve Spojeném království. EHSV nabádá Komisi, aby zajistila, že při vyváženosti prostřednictvím potřebné povinné péče a při vhodném řízení rizik budou navrhované kapitálové požadavky úměrné riziku.

1.18 EHSV se domnívá, že Komise by měla vypracovat analýzu, aby byl vysvětlen dopad plánované směrnice nejen na kapitálový podíl v bankách, ale na hospodářský růst, vytváření pracovních míst a hospodářskou obnovu obecně.

2. Úvod

2.1 Stručné vysvětlení krize bankovního systému dá směrnici určitý rozhled. Další perspektivy k bankovní krizi poskytuje zpráva Lorda Turnera, předsedy britského Financial Services Authority⁽⁴⁾.

2.2 Činnost retailových bank zahrnuje poskytování dlouhodobých půjček na základě krátkodobých vkladů. Tomu se říká transformace splatnosti a jedná se o velmi rizikovou záležitost. Pokud by se všichni vkladatelé rozhodli vybrat si své peníze, banka by neměla k dispozici dostatek likvidních aktiv. Podobně, pokud by půjčovatelé neuhradili své závazky, kapitál banky by se snížil a hrozilo by, že by se banka stala insolventní. V rámci ochrany před tímto rizikem si retailové banky udržují rezervy likvidních

aktiv v bilanci a uzavírají dohody o vzájemné pomoci s jinými bankami, zatímco centrální banka může být posledním možným půjčovatelem. Bankovní regulace stanovuje výši kapitálu, která má být vyčleněna na obligace vydané bankou, aby se chránila před případnou platební neschopností půjčovatele.

2.3 Banky rovněž obchodují na svůj vlastní účet. Za tímto účelem také vlastní kapitál. Tyto kapitálové fondy byly tradičně skromné, jelikož se předpokládalo, že případné ztráty v obchodním portfoliu budou nízké z důvodu obchodních aktiv, jež byla považována za snadno uplatnitelná na trhu. Kapitál na podporu obchodního portfolia byl vypočítán pomocí metodiky rizikového potenciálu (VaR). Banky také zaváděly obchodní mimobilanční položky pro speciální účel (SPV). Ty byly vysoce spekulativní a potenciálně rizikové, ale jelikož byly považovány za mimobilanční, regulační orgány je považovaly za nezávislé jednotky. Když však vypukla krize, bylo kvůli dobré pověsti mnoho SPV přesunuto zpět do bilance banky, třebaže nebyly předběžně k dispozici žádné kapitálové fondy, aby se této možnosti předešlo.

2.4 Při rozvinutí bankovní krize hrály určitou roli úřady. Regulační orgány schválily kapitál vlastněný bankami. Měnové úřady, s výjimkou ECB, držely úroky příliš dlouhou na příliš nízké míře. Dokonce v eurozóně byly úrokové sazby pro některé ekonomiky velice nízké. Co se týká politické oblasti, vláda USA přiměla banky, aby sjednávaly neuvážené hypotéky pro vypůjčovatele s nízkou bonitou. Nízká míra úspor v západním světě vedla k tomu, že byl nárůst půjček financován Asií. Tyto faktory podnítily rizikové bankovníctví.

2.5 Banky sjednávaly hypotéky pro vypůjčovatele s nízkou bonitou, poté je spojily do určitých balíčků a prodávaly je dál. Tato činnost se šířila po celých Spojených státech. S pomocí ratingových agentur byly tyto balíčky rozděleny do tranší s různými ratingy, přičemž mnoho z nich platilo mnohem vyšší úrok, nežli byla míra návratnosti bez rizika. Resekuritizace přepracovala existující dluhové tranše tak, že se podkladové cenné papíry staly nevyšledovatelnými. Abecední směs úvěrových cenných papírů skončila jako hlavní složka vlastního účtu obchodního portfolia a obchodování se SPV. Ohromné riziko, jež tato koncentrace představovala, nebylo bráno v potaz.

2.6 Původ a vydávání úvěrových cenných papírů se staly přílivovou vlnou. Jak poukázal lord Turner, rozsah a míra transakcí v „kasinové“ ekonomice převyšovaly míru hospodářské činnosti v reálné ekonomice. Ba co víc, banky přestaly spoléhat na vklady a financovaly své půjčky prostřednictvím velmi krátkodobých půjček na velkoobchodních peněžních trzích. Tím docházelo k transformaci splatnosti neuvěřitelných rozměrů. Poté Fed zvýšil úrokové sazby a kasino zavřelo.

⁽³⁾ KOM(2009) 204 v konečném znění.

⁽⁴⁾ Turnerova zpráva, UK Financial Services Authority, březen 2009.

2.7 Držitelé hypoték s nízkou bonitou nebyli schopni plnit své závazky. Ratingové agentury masivně snížily ratingy úvěrových cenných papírů. Všechny banky se snažily prodat tato aktiva, což vedlo k úpadku celého systému. Ceny prudce klesly. Likvidita prostřednictvím obchodovatelnosti přestala existovat. Banky neznaly podmínky jiných bank, čímž došlo ke ztrátě důvěry a mezibankovní obchodování na velkoobchodních trzích se zastavilo. Z důvodu nedostatku likvidity se všechny typy bank dostaly do problémů. Bance Lehman Brothers byl povolen úpadek, zatímco mnoho jiných bank v USA a v jiných částech světa potřebovalo masivní vládní podporu, aby přežilo.

2.8 Systémy odměňování měly tendenci zvyšovat riskování v úvěrových institucích. Na všech úrovních měly pobídky za cíl krátkodobý zisk, bez ohledu na pozdější rizika. Spirála mezibankovního obchodování vytvořila umělou ekonomiku izolovanou od reálné ekonomiky a odměny v této ekonomice neodpovídaly normám v reálném světě. Kvalita úvěrových portfolií se dramaticky zhoršila. Obchodníci a všichni ostatní se dostali pod podobný krátkodobý tlak. V některých případech byli dokonce pracovníci v úvěrových institucích „v přední linii“ podněcováni, aby rozšířili kreditní karty a hypoteční facility pro klienty s nejistou úvěryschopností.

2.9 Regulační reformy musí vycházet z těchto získaných poznatků. Kvantita a kvalita kapitálu banky se musí radikálně zlepšit. Kapitál vlastněný v obchodním portfoliu by se měl výrazně zvýšit a vzorec VaR by měl být přezkoumán. Kapitálové výpočty musí být proticyklické. Posuzování rizik musí být obezřetnější. Rizika likvidity související s transformací splatnosti je třeba znovu zvážit, protože v době krize se likvidita prostřednictvím obchodovatelnosti i velkoobchodní trhy zhroutily.

2.10 Regulační reformy nebudou dostačující. Klíčové jsou tržní mechanismy a větší zapojení akcionářů. Hlavním problémem je nedostatek transparentnosti. Skutečná povaha bankovních půjček, aktiv, rezerv a profilů bankovních rizik musí být veřejná. Takováto transparentnost umožní půjčovatelům, dlužníkům, akcionářům, ředitelům a analytikům chovat se na trhu tak, jak by měli.

2.11 Selhání vlády (politické, finanční či právní) musí být napraveno, aby se mohli bankéři vrátit k obezřetnému bankovníctví a požadovali obezřetnost od svých zákazníků. Drobní zákazníci potřebují v některých členských státech ochranu před snadnými půjčkami, jež nabízejí úvěrové instituce.

2.12 Musí se zlepšit řízení podniků. Řízení rizik a rozsáhlý dohled potřebují zcela novou perspektivu. Odměňování musí mít

dlouhodobější horizont. Musí spíše podírat nežli srážet řízení rizik a mělo by souviset s dlouhodobými zájmy akcionářů a zúčastněných stran. Odměňování všech pracovníků, jejichž profesní činnost může mít materiální dopad na rizikový profil banky, by mělo být určeno v kontextu tohoto profilu.

2.13 Bankovní krize zdůraznila problém sloučení retailových a investičních bank do jediných institucí, u kterých by se očekávalo, že jsou příliš velké na to, aby zkrachovaly. V mnoha případech toto sloučení dává smysl, protože mnoho investičních bankovních aktivit poskytuje nezbytné služby pro retailové klienty i klienty z podniků. Hlavním problémem je implicitní a často explicitní nezbytná záruka, kterou stát poskytuje těm, kteří si vytvářejí retailové vklady. Tím dochází k morálnímu riziku v investičním bankovníctví, což může povzbuzovat k nadměrnému riskování. Po krachu v roce 1929 americký zákon Glass-Steagall nařídil institucionální oddělení retailového a investičního bankovníctví. Tento zákon byl zrušen v roce 1999 z důvodu značného překrytí, k němuž docházelo. Pokud tyto dvě činnosti nebudou odděleny např. novým zákonem Glass-Steagall, je klíčové, aby byl režim kapitálových požadavků dostatečně pevný, aby zabránil tomu, že investiční banka negativně ovlivní retailovou banku.

3. Shrnutí směrnice Komise

Změny v textu směrnice doplněné po zasedání v Pittsburghu, které EHSV považuje za důležité, jsou doplněny kurzívou.

3.1 Nadměrné a neobezřetné riskování v bankovním odvětví vedlo k selhání jednotlivých finančních institucí a k systémovým problémům v členských státech i po celém světě. Orgány dohledu a regulační orgány včetně skupiny G20 a Evropského výboru orgánů bankovního dohledu se shodují na tom, že k němu přispěly i nevhodné struktury odměňování. *V tomto kontextu jsou mimořádně důležité zásady a normy vytvořené Radou pro finanční stabilitu, jež byly odsouhlaseny a schváleny na mezinárodní úrovni.*

3.2 Pro řešení potenciálně škodlivých účinků špatně navržených struktur odměňování by měly být požadavky směrnice doplněny o výslovnou povinnost úvěrových institucí a investičních podniků vytvořit a udržovat politiky a postupy odměňování, které jsou v souladu s účinným řízením rizik.

3.3 Je důležité, aby byla nová povinnost týkající se politik a postupů odměňování prováděna jednotně. Proto je vhodné upřesnit hlavní zásady řádného odměňování, aby bylo zajištěno, že struktura odměňování nebude jednotlivce povzbuzovat k nadměrnému riskování a bude v souladu s ochotou dané instituce podstupovat rizika, s jejími hodnotami a dlouhodobými zájmy.

3.4 Toto jsou některé z hlavních zásad:

- politika odměňování je v souladu s řádným a účinným řízením rizik a takové řízení rizik prosazuje a nepovzbuzuje k riskování překračujícím úroveň rizika tolerovaného úvěrovou institucí;
- politika odměňování je v souladu s podnikatelskou strategií, cíli, hodnotami a dlouhodobými zájmy úvěrové instituce;
- posuzování výsledků by mělo být prováděno na víceletém základě, aby se zajistilo, že proces posouzení bude založen na dlouhodobějších výsledcích a že skutečně vyplacené výkonnostní složky odměny budou rovnoměrně rozloženy na celý hospodářský cyklus podniku a jeho podnikatelská rizika;
- platby spojené s předčasným ukončením smlouvy odrážejí výsledky dosažené v průběhu doby a jsou koncipovány tak, aby nebyly odměnou za selhání;
- *zaručená proměnlivá složka odměny je výjimečná, je uplatňována pouze v kontextu přijímání nových pracovníků a omezuje se na první rok zaměstnání;*
- *minimálně 50 % proměnlivé složky odměny by mělo být vyplaceno v akcích nebo v přiměřených nepeněžních nástrojích, jež by měly podléhat vhodné „zadržovací“ politice;*
- výplata velké části výrazné prémie se odkládá na přiměřenou dobu a je vázána na budoucí výsledky podniku. *Minimálně 40 % a v případě vyššího managementu minimálně 60 % by se mělo odložit na dobu minimálně 3 let, vypočteno poměrným způsobem;*
- *proměnlivá složka odměny, včetně části s odloženou splatností, se vyplácí či převádí pouze v případě, že je to udržitelné vzhledem k finanční situaci úvěrové instituce.*

3.5 „Významné“ úvěrové instituce a investiční podniky si musí založit Výbor pro odměňování. „Významné“ úvěrové instituce a investiční podniky jsou definovány na základě jejich velikosti, vnitřní organizace a povahy, rozsahu a složitosti jejich činností.

3.6 Příslušné orgány by měly mít též pravomoc ukládat finanční či jiná než finanční opatření nebo sankce za porušení povinnosti mít politiky odměňování, které jsou v souladu s řádným a účinným řízením rizik. Tato opatření a sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.

3.7 Na podporu sblížení dohledu při hodnocení politik a postupů odměňování by měl Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zajistit, aby existovaly pokyny pro řádné politiky odměňování v bankovním odvětví.

3.8 Protože špatně navržené politiky odměňování a systémy pobídek mohou na nepřijatelnou míru zvýšit rizika, kterým jsou úvěrové instituce a investiční podniky vystaveny, je vhodné, aby příslušné orgány ukládaly příslušným subjektům kvalitativní či kvantitativní opatření. Ke kvalitativním opatřením patří požadavek, aby úvěrové instituce nebo investiční podniky snížily riziko spojené s jejich činnostmi, včetně struktur odměňování. Ke kvantitativním opatřením patří požadavek na držení dodatkového kapitálu.

3.9 Aby pro trh zajistily přiměřenou transparentnost svých struktur odměňování a souvisejícího rizika, měly by úvěrové instituce a investiční podniky zveřejňovat údaje o svých politikách a postupech odměňování pro ty pracovníky, jejichž pracovní činnosti mají podstatný dopad na rizikový profil dané instituce.

3.10 Měly by existovat zvláštní kapitálové požadavky na sekuritizace, jež znovu kryjí jiné sekuritizace a jsou vystaveny vyššímu úvěrovému riziku než sekuritizace běžné, které budou obsahovat prvky jasně odrazující úvěrové instituce a investiční podniky od investování do vysoce složitých a rizikových sekuritizací.

3.11 Resekuritizace přepracovávají sekuritizační expozice se středním rizikem na nové cenné papíry. Ratingové agentury a účastníci trhu je obecně považovali za nízké úvěrové riziko. Avšak vzhledem k jejich složitosti a citlivosti vůči souvisejícím ztrátám nesou takové resekuritizace s sebou vyšší rizika než sekuritizace konvenční. Z tohoto důvodu zahrnuje tento návrh soubor kapitálových požadavků, které jsou vyšší než v případě přímých sekuritizačních pozic téhož ratingu.

3.12 Vzhledem k nedávným špatným výsledkům by standardy interních modelů pro výpočet kapitálových požadavků souvisejících s tržním rizikem měly být zpřísněny. Zejména je třeba doplnit jejich způsob zachycování rizik, pokud jde o úvěrová rizika v obchodním portfoliu. Kromě toho by kapitálové požadavky měly obsahovat složku přiměřenou stresovým podmínkám, která by kapitálové požadavky zpřísnila s ohledem na zhoršující se podmínky na trhu a omezila možnost procyklického chování.

3.13 Aniž by bylo dotčeno zveřejnění údajů výslovně požadované touto směrnicí, cílem požadavků na zveřejnění by mělo být poskytnout účastníkům trhu přesné a komplexní informace ohledně rizikového profilu jednotlivých institucí. Proto by instituce měly být povinny zveřejňovat doplňující informace výslovně uvedené v této směrnici, pokud je to k naplnění uvedeného cíle nutné.

3.14 V oblasti sekuritizace by měly být požadavky na zveřejnění kladené na instituce značně zpřísněny. Měly by zejména zohledňovat rizika sekuritizačních pozic v obchodním portfoliu.

V Bruselu dne 20. ledna 2010

předseda
Evropského hospodářského a sociálního výboru
Mario SEPI